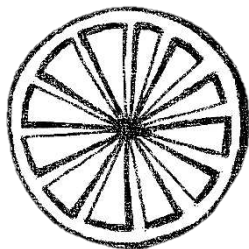

Memoires

Herinneringen zijn te belangrijk.

*De eerste keer toen ik in het huis in mijn eentje iets
dronk, zette ik de muziek keihard aan. Het werd mijn
eigen discotheek.*

Twee maanden later was de muziek niet meer nodig.

Mijn beste jeugdvriendin en ik hadden een logeerpartijtje. Plots moest ze naar het toilet, dus ging ik naar de keuken om een zak chips te halen. Toen ik terugwandelde naar mijn kamer, hoorde ik haar lachen, maar wie lacht er nu op het toilet? Het was verdacht, dus ik ging kijken.

“Wat zijt ge aan het doen?” vroeg ik aan de deur.

“Niks”, zei ze al giechelend.

Ik trok de deur open en zag haar ongegeneerd met mijn eerste dagboek zitten. Mijn mond viel open, maar ik vond het niet zo erg als ik had gedacht. Ze zat vol ongeloof en had er plezier in. Waarom zou ze het niet mogen lezen? Het waren maar geheimen.

Schrijven heeft altijd mijn perspectief vergroot, vier dagboeken hebben er al aan moeten geloven. Soms is het niet duidelijk waarom ik iets heb gedaan, tot het op papier staat en ik het lees alsof het over iemand anders gaat. Dit verhaal is persoonlijk, ongeslepen, te eerlijk op momenten ... Subtiliteit is niet voor mij weggelegd, niet tijdens het schrijven, niet tijdens het leven ... Een jaar is nog nooit zo onduidelijk en verwarrend geweest als 2020. Ik heb meer stilgezeten dan andere jaren, maar in mijn hoofd was er nooit rust. Ik ben het jaar begonnen met veelbelovende kansen in New York City en al snel bleken ze vervlogen te zijn.

Net zoals na de Spaanse griep kunnen we na deze heisa

*een comeback van de roaring twenties verwachten.
Maar we zitten allemaal met dezelfde vraag: hoe lang
gaat het nog duren? Omdat de toekomst onzeker is en
het verleden kan troosten, zijn herinneringen
belangrijker dan ooit om de kaars aan te houden.
Hoewel, beseffen hoe goed ik het heb, laat me het verlies
niet altijd vergeten.*

Januari 2021

De namen van de personages zijn aangepast.

De illustraties komen uit een eigen album.

Copyright @ Titjana Vjestica, 2021

Mijn
Coronajaar

Januari

Vóór Corona

Om het uur zie ik er één. Een vliegtuig met een andere route. Ze lijken telkens zo dichtbij, maar het zal ver weg zijn. Hoe ver precies weet ik niet want ik ben een au pair, geen wetenschapper. De stewardess komt langs om te vragen of ik iets wil drinken.

“Water, please”, antwoord ik.

“Sparkling or still?”

Gewoon plat, anders had ik wel bruiswater gezegd.

“Still, please.”

Met mijn hoofd teruggedraaid naar het raam, staar ik onbewust verder.

“It’s beautiful, isn’t it?” zegt de stewardess.

“Yes, very”, antwoord ik meegaand. De zonsondergang is vermengd met oranje en blauwe kleuren. De vlucht van Puerto Rico naar New York duurt ongeveer drie uur en dertig minuten. Dat is niets als je zoveel herinneringen hebt om aan terug te denken. Als kind vroeg ik me af hoe oudere mensen zó lang stil konden zitten, of hoe een oud koppeltje op café kon gaan zonder woorden uit te wisselen. Nu begrijp ik het. Niet enkel de dingen die ik vorige week heb meegemaakt, zitten in mijn hoofd, ook de herinneringen van vijf jaar

geleden. Je gaat alle personen af die iets voor je betekenen, alle belangrijke keuzes die je ooit hebt moeten maken, je probeert verbanden te leggen, een rode draad te zoeken om te weten hoe je als persoon intussen bent geëvolueerd ... En dat allemaal in een vliegtuig. Het verleden houdt je continu bezig en dat mag ons niet kwalijk genomen worden. Er wordt ons verteld dat we vooruit moeten kijken, maar het verleden geeft ons het grootste antwoord op de vraag: waarom zitten we hier? Ik weet perfect waarom ik op dit moment in een boeing van Delta Airlines zit met sprankelende ogen en een trage hartslag. De hartslag is te wijten aan een klein pilletje genaamd Lorazepam. Een reiziger met vliegangst overleeft niet zonder. De rest is het gevolg van de keuze die ik een aantal weken geleden heb gemaakt. Ik ben al een half jaar weg van huis en ik kon kiezen: vlieg ik voor duizend tweehonderd euro terug naar België om dezelfde kerst te vieren die ik vijfentwintig jaar heb gevierd, of vlieg ik voor tweehonderdvijftig dollar naar Puerto Rico om een unieke kerst onder de zon te vieren. Ik mis mijn familie onwaarschijnlijk veel, maar de keuze was snel gemaakt. In Puerto Rico was het warm, zalig en het verbaast me hoeveel mensen alleen zijn tijdens de feesten. Niet enkel de mensen die niemand hebben, ook avontuurlijke en spontane mensen die van een grote familie komen. Soort zoekt soort en als gevolg was ik niet langer alleen. Om te beginnen, Michel van Israël. Een stoere, assertieve, negenentwintigjarige vrouw die ik als kamergenote heb mogen ontmoeten. Ze woont met haar Duitse man in Pennsylvania en ze genieten van een open relatie. Is dat nog altijd een taboe in 2020? Ja, maar minder

dan vroeger. Dat brengt me naar de volgende persoon die ik heb leren kennen: Garry. De baas van het hostel waar Michel en ik verbleven. Garry en Michel hebben geprofiteerd van hun 'winter romance' en elke avond belde Michel naar haar man om hem te vertellen over haar dag. Zou het hem opwinden? Een andere kamergenote was de Australische, jonge Tessa. Ze was de sociaalste en flirtte heel graag. Ze is over de hele wereld aan het reizen met enkel vijfhonderd dollar op haar bankrekening. Ze zal het lot voor eeuwig dankbaar zijn dat ze op de kamer lag met Michel, want dankzij Michel konden we naar privéfeesten gaan van Garry's rijke familie. Dan heb ik het over oneindig veel drank, verwarmde buitenzwembaden en genoeg slaapkamers voor alle gasten. De tweede man die ons vergezelde, een man die al zijn hele leven in Puerto Rico woont, was Nema. Ik noemde hem Nemo vanwege een gebeurtenis ...

Op een avond, waarin drank rijkelijk vloeide, zijn we hem kwijtgeraakt. We hebben hem pas de volgende dag gevonden en hij wist niets meer.

"Good evening ladies and gentlemen, we are preparing for landing", kondigt de piloot aan.

'Klik' zegt de gordel en 'boenk' zegt mijn hart. Is het pilletje al uitgewerkt? Statistisch gezien gebeurt de meerderheid van de ongelukken vlak na het opstijgen en zit ik dus veilig. Om mijn angst te dempen, boek ik altijd een vlucht wanneer het mooi weer is. Zo kunnen er geen ongelukken gebeuren door ijs op de vleugels, een verminderd gezichtsvermogen door mist, een gladde landingsbaan of een windstorm. Er is een mogelijkheid dat ik sterf in de lucht, maar de lotto zal ik nooit winnen. Is

dat niet ironisch?

Wanneer het vliegtuig verlaagt aan de linkerkant door een bocht te nemen, zie ik de stad beneden mij. De Empire State Building is in zicht, ik ben bijna thuis.

Het verbaast me dat ik nog leef. Niet enkel omdat ik zeventien vluchten in een jaar heb overleefd, maar ook omdat ik mezelf onberedeneerd in gevaar breng. Ik voel graag gevaar, de spanning van een risico ... Dat is de hoofdzakelijke reden waarom mensen vreemdgaan, neem ik aan. Ik zit niet in een relatie dus ik zoek mijn gevaar ergens anders. Puerto Ricanen staan bekend om hun agressiviteit; huiselijk geweld. Het is heel goed geweest dat iemand me op de hoogte heeft gebracht voordat ik met één van hen in bed dook. Toch heb ik het barbaars gedrag wel een beetje ervaren ...

De plaats waar ik me bevond, staat nog steeds bekend als 'het getto' van de hoofdstad San Juan. Ik wilde er zo graag een foto van. Het was overdag en er wandelde een aanzienlijk aantal toeristen, wat kon er gebeuren? Het enige wat ik moest doen, was een trap naar beneden nemen en een paar meter naar beneden wandelen. Ik ging ervoor. Een zwarte kat op een lege straat was het enige leven dat ik kon waarnemen. Het geluid van de toeristen verdween langzaam. De kleurrijke, onbewoonde huisjes zonder ramen trokken mijn aandacht. Ik wandelde verder en merkte meer leven op. Drie mannen stonden met elkaar te praten. Twee mannen hadden een dikke snor, de derde had een opvallende ketting om en ze waren alle drie aan het roken. Ze waren druk en heimelijk iets aan het bespreken en merkten me niet direct op, dus ik besloot om er voorbij te lopen. Plots kwamen er nog drie

mannen de hoek om. Toen ze me zagen, stopten ze met praten. Drie voor en drie achter mij, wat moest ik doen? Ze keken verward naar elkaar, hun blikken vroegen zich af wat ik daar deed. Onder de gefronste voorhoofden zag ik een soort van bevrediging. Dat was genoeg gevaar voor een dag, dus ik besloot om te draaien.

“Ola chica!” riep één van hen. Ik begon harder te lopen. Ik hoorde versnelde voetstappen van een ander ritme. Ik wou het achtervolgen niet triggeren, maar de achtervolging was al ingezet.

“Chica!” herhaalde dezelfde stem zich. Sneller! Vervolgens schreeuwde één van hen iets in het Spaans tegen mijn achtervolger, iets wat ik niet begreep en nu nog altijd niet snap. Wat zeiden ze toch? Mijn hart sloeg sneller, hun stemmen werden luider en de woorden klonken agressiever. De trap was niet meer ver weg. Kom op! Zonder om te kijken, raasde ik omhoog en stopte niet totdat ik terug tussen de toeristen liep. Ik keek achter mij, maar zag niemand de trap opkomen. Raar, heel raar. Ik deed het elastiek rond mijn pols af en maakte een paardenstaart. Wat was het warm die dag, nee heet ...

Opeens zag ik blauw op straat en in de achterbuurt was er geen wet te bespeuren. Corrupt als je het mij vraagt. Ik stak mijn oordopjes in om even in een andere stemming te komen, maar werd al snel gestoord door een vrouw die vanop twee meter naar me zwaaide.

Ik haalde ze terug uit en zei vragend: “Hi?”

“You shouldn’t wear music, if there is a shooting behind you, you won’t be able to hear it and run away”, zei ze in paniek.

“Okay, thanks for the tip”, antwoordde ik. Ik wandelde langs haar door, koos voor de gulden middenweg en stak één oortje terug in. Leven met schrik is toch helemaal geen leven? Het is spijtig dat ik uiteindelijk geen foto heb kunnen nemen, maar de herinnering confronteert me al genoeg met het gevaar dat dichterbij is dan ik denk. Het kan makkelijk vergeten worden, want tijdens het reizen voel je je snel onoverwinnelijk.

De piloot spreekt een laatste keer: “I hope you enjoyed your flight and happy holidays everyone.”

Naar huis met een ervaring rijker en nieuwe contacten. Feliz Navidad. Oh, ik heb weer bereik. Beep, een bericht van een klasgenoot:

Are you going to add words to the script or read it exactly like it is?

The School of Visual Arts heeft me al veel geholpen met de ervaring waarvoor ik naar Amerika ben verhuisd: acteren. In een film mag alles, in werkelijkheid niet. De volgende dag ben ik op pad in Manhattan. In België is er niet veel opportuniteit om een rol te spelen en ik kom geloofwaardiger over in het Engels en daarom is NYC mijn gouden ticket. De lift in een groot gebouw in Lower Manhattan wordt bewaakt door een personeelslid van SVA. In de spiegel oefen ik mijn monoloog. De lift opent zijn deuren en in de gang is het druk. De helft van mijn medestudenten loopt te ijsberen en de andere helft is muziek aan het luisteren. Tak, tak, tak, tak, de prof wandelt achter mij door naar het klaslokaal. Haar aanwezigheid wekt

iedereen op om haar te volgen.

Zonder tijd te verliezen, duidt de prof iemand aan om te beginnen: “Lexi, you’re up.” Lexi is iemand die altijd achter de camera heeft gestaan. Ze is ingetogen en naar deze lessen komen, is al een mijlpaal voor haar. Al twijfelend kruipt ze in haar rol. Het zelfvertrouwen spat er niet van af. De feedback van de vorige les is precies niet blijven hangen:

“Never apologize and don’t doubt yourself. If you don’t own it, pretend that you do. Just like Bradley Cooper. When I was in class with him before he was famous, he was already acting like he was successful. And look at him now”, gaf de prof ons mee.

Gesproken over een geboren ster, ben ik ook bestemd voor meer? Het gewone leven voelt niet goed genoeg, ik wil geen nummer zijn. We zijn allemaal vervangbaar, maar in New York heb ik niet dat gevoel. Belangrijk voelen maar niet zijn is beter dan belangrijk zijn maar niet voelen. Belangrijk zijn EN voelen is het ultieme doel.

“Who’s next?” vraagt de prof. Ik steek mijn hand omhoog. Ze knikt naar me. Ik wandel het podium op en verander meteen in mijn personage: Nina. De film heet The Seagull. Het is een Brits-Amerikaanse dramafilm waarin Nina de dochter van een Russische huisbaas speelt. Iemand heeft een oogje op haar, maar zij is voor een ander gevallen. Het eindigt in een voorspelbare tragedie wanneer er gebroken harten aan te pas komen. De prof zegt altijd dat we een stukje van onszelf naar voor moeten brengen, omdat de personage dan geloofwaardiger overkomt. Gelukkig hebben Nina en ik wat gemeen: we hebben allebei dwalende ogen en zijn altijd op

zoek naar iets anders zonder doel. Verdwaald door de gedachte dat wat we willen niet bestaat, maar we er toch naar blijven zoeken.

De grond onder je voeten voelen was ook één van de tips om beter te kunnen acteren, zo ben je meer bewust over waar je bent en wat je aan het doen bent. De grond heeft nog nooit zo hard gevoeld, ik weet exact waar ik ben.

“Please don’t hate me, that’s all I wish for. I wish for you not to hate me so we can talk. Let’s talk about what keeps us up at night.”

Ik hou me niet aan het script, ik ben de exacte woorden vergeten, godv...!

“You don’t love me as much as I love him but you won’t ever see that. Why do you say that you have kissed the ground I walked on? You should kill me instead. It would save us all a lot of heartbreak.”

Het Engels van die tijd gaat aan mij voorbij en ik kan een speld horen vallen. De prof heeft haar gsm vast, is ze mij aan het filmen? Onverwachts word ik oprecht emotioneel door de woorden die uit mijn mond komen.

“I know now, I finally understand that for us, whether we write or act, it is not the honour and glory of which I have dreamt that is important, it is the strength to endure. I have never stuck with one thing in my life; let me do this for once. Let’s endure together, let me be stuck with you. Let me finally forget him and that he ever existed.”

Ik maak iets compleet anders van mijn monoloog dan dat er werd geoefend. Het zijn woorden die ik ooit had moeten zeggen tegen iemand, maar toen kreeg ik het niet over mijn lippen. Ik heb hem weggeduwd en heb hem laten gaan doordat ik egoïstisch was. Ik ben alleen door egoïsme en zelfsabotage. Ik sta mezelf niet toe te leren door pijn en die pijn kan er niet zijn als ik er een punt achter zet voordat het begonnen is. Het is gemakkelijker op die manier. Achteraan hoor ik iemand klappen, niet lang erna volgt de rest van de klas. De prof toont een bevredigende lach op haar gezicht en is nog steeds aan het filmen. “Beautiful!” roept een klasgenoot.

“Wauw”, ademt Lexi uit.

Met blozende wangen wandel ik het podium af.

“Stop right there!” roept de prof. Ze wandelt op me af. “This is what I mean. Stop thinking and do what comes natural. Acting is revealing a part of yourself. Especially a part that you didn’t even know existed. Nicely done, T.”

“Thank you.” Met knikkende knieën zoek ik mijn plaats terug.

Films zoals *The Notebook* en *10 Things I Hate About You* hebben me hier gebracht. Romantische films waarin liefde de personages gek maakt. Maar ... Ze eindigen voor een reden. Een vervolg zal niet de moeite waard zijn. Het is geen toeval dat de meeste films stoppen wanneer het koppel elkaar eindelijk heeft gevonden.

Gaandeweg hebben verschillende mannen romantische komedies voor mij geruïneerd. Ze zijn ongeloofwaardig geworden. ‘Settelen’ staat niet meer in mijn woordenboek, avontuur en sensatie wel. Je bent jong en je wilt wat, zeggen

ze dan, maar ik heb intussen genoeg oude reizigers leren kennen om te weten dat het niets met jong zijn te maken heeft.

Het is half januari en ik zit alweer ergens anders: Texas! Rodeoshows, cowboys, vrijgezellenfeestjes in Austin en een vriend die ik twee jaar geleden in Costa Rica heb leren kennen. Lee is een typische jongen van het Zuiden. Opgegroeid op het platteland, van jongs af aan leren jagen, een echte gentleman ... Een fijne vriend en reispartner, niets meer. Door hem ken ik de heerlijke avocado margarita; een cocktail die je op een drukke stranddag helemaal verzadigt. De avocado's in België zijn niets waard in vergelijking met die in het zuiden van de Verenigde Staten. Hier zijn ze extra lekker omdat ze komen van Mexico. Hoe minder de reistijd, hoe smaakvoller het product.

De kerstvakantie is al lang gedaan, maar het valt niet op omdat jong en oud buiten zijn. Austin staat bekend om drukbezochte feestjes, iets anders hebben Texanen nooit gekend. Dansen met nog geen vijf centimeter afstand, meer hebben we nooit gekend. Slapen in een bed dat niet onbeslapen is, in gekke tijden hebben we nooit anders gekend. Hygiëne is een maatstaf, niet zo zeer een prioriteit op dit moment. De prioriteiten zijn: gelukkig zijn en profiteren van het leven. Andere tijden willen we nog niet eens kennen. Bars sluiten om vier uur 's nachts, dat is vroeger dan in België. Amerikanen zullen dus nooit een club uitwandelen en verblind worden door het daglicht. Ik betuig mijn medeleven. "How can you even stop to party this early?" vraag ik aan Lee. "We don't. That's why we have houseparties", antwoordt hij

al lachend. Voor even was ik de illegale feestjes met rode bekers waar de politie onverwachts aanbelt, vergeten. Een ander land betekent andere regels, maar overal bevinden zich dezelfde mensen. Goede mensen, slechte mensen, mensen die grappig zijn en mensen die geen enkel gevoel voor humor hebben.

Heel mijn leven heb ik een onrealistisch beeld gehad over de verleidelijke, Amerikaanse man. De man met de perfecte woorden die je op het perfecte moment in je leven leert kennen, de man die ze in hun films zetten ... Ik kwam met de gedachte dat ze ongezien mannelijker en romantischer zouden zijn dan in België. Niets is minder waar. Het is ironisch hoe ongeloofwaardig ik de liefdesverhalen in films vind, maar toch hoop zo'n man te vinden.

Hoop praat in op de realiteit en de realiteit spreekt de hoop tegen door te beweren dat het niet bestaat, maar ik ben schuldig. Ik hunkerde naar een Amerikaans vriendje, want voor mij was Frans nooit de taal der liefde. Het duurde niet lang voordat ik kreeg wat ik wou, maar het mocht niet zijn. Misschien was het toch niet wat ik wou, want een break-up verliep nog nooit zo vlot. De woorden gehaald uit songteksten kwamen vanzelf: we don't have to wait all night to know if this is really love. Ja, ik heb het uitgemaakt met behulp van In My Blood van The Veronicas. Hij beet venijnig toe toen ik het zei, maar dat is omdat hij niet wist wat hij moest zeggen aangezien het de waarheid was. Wat kunnen we zeggen als we onze woorden uit Belgische liedjes halen? Sorry, ik moet de relatie hier stopzetten, want ik ga liever snel naar de hel dan traag naar de hemel?